

Prawidłowe rozwiązanie zadania
Prawo karne – 30.11.2022 r.

W niniejszej sprawie należało wnieść apelację, zaskarżyć wyrok w całości i podnieść następujące zarzuty:

1. naruszenia przepisów prawa karnego materialnego (art. 438 pkt 1a k.p.k.)

- tj. art. 70 § 2 k.k. w zw. z art. 115 § 10 k.k. poprzez określenie okresu próby w wymiarze roku, choć z uwagi na status oskarżonego (młodociany), okres ten nie mógł być krótszy niż dwa lata, co skutkowało tym, iż orzeczenie w tej części nie odpowiada prawu,
- tj. 72 § 1 k.k. poprzez brak nałożenia jakiegokolwiek z obowiązków probacyjnych, co skutkowało tym, iż orzeczenie w tej części nie odpowiada prawu,
- tj. 73 § 2 k.k. w zw. z art. 115 § 10 k.k. poprzez nieoddanie oskarżonego (młodocianego) pod dozór kuratora, który to dozór był w tym wypadku obowiązkowy, co skutkowało tym, iż orzeczenie w tej części nie odpowiada prawu;

2. naruszenia przepisów prawa karnego procesowego, co mogło mieć wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 2 k.p.k.)

- tj. art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 174 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego o przeprowadzenie – poprzez odczytanie – dowodu z przedłożonego w toku rozprawy (sporządzonego poza procesem) pisemnego oświadczenia Zenona U. z powołaniem się na powyższe przepisy, choć z uwagi na śmierć Zenona U. i niemożność jego przesłuchania w charakterze świadka nie aktualizował się zakaz dowodowy z art. 174 k.p.k. i w konsekwencji przeprowadzenie tego dowodu było dopuszczalne,
- tj. 191 § 2 k.p.k. w zw. z art. 115 § 11 k.k. w zw. z art. 182 § 1 k.p.k. w zw. z art. 186 § 1 in fine k.p.k. poprzez wadliwe pouczenie o prawie do odmowy składania zeznań i w konsekwencji nieprzesłuchanie świadka Witalisa S. na rozprawie oraz zaniechanie wykorzystania w celach dowodowych jego zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym w sytuacji, gdy nie był on osobą najbliższą dla oskarżonego i w konsekwencji nie przysługiwało mu prawo do odmowy składania zeznań;
- czego konsekwencją był mogący mieć wpływ na treść wyroku błąd w ustaleniach faktycznych (art. 438 pkt 3 k.p.k.) polegający na przyjęciu, że w czasie pobicia oskarżony nie używał noża, który to błąd doprowadził do skazania oskarżonego za przestępstwo z art. 158 § 2 k.k., podczas gdy przy prawidłowo dokonanych ustaleniach faktycznych czyn przypisany oskarżonemu winien być zakwalifikowany z art. 158 § 2 k.k. i art. 159 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

3. ewentualnie - wymierzenia oskarżonemu rażąco niewspółmiernej do wagi

czynu kary (art. 438 pkt 4 k.p.k.) roku pozbawienia wolności i zastosowania warunkowego zawieszenia jej wykonania, podczas gdy, wymierzona oskarżonemu kara winna uwzględniać, że oskarżony swoim czynem wyczerpał znamiona określone w więcej niż jednym przepisie ustawy karnej i w konsekwencji kara ta powinna być wyższa niż rok pozbawienia wolności, co jednocześnie wykluczałoby

możliwość zastosowania środka probacyjnego warunkowego zawieszenia jej wykonania.

W apelacji należało domagać się też przeprowadzenia przez sąd odwoławczy dowodu z pisemnego oświadczenia Zenona U. oraz z przesłuchania w charakterze świadka Witalisa S. i wezwania go w tym celu na rozprawę odwoławczą.

Wnioski odwoławcze o zmianę wyroku:

Przyjęcie prawidłowego opisu i kwalifikacji prawnej czynu, orzeczenie kary bezwzględnego pozbawienia wolności, a w razie niepodzielenia tego stanowiska przez sąd odwoławczy, kary pozbawienia wolności z jej warunkowym zawieszeniem, respektując treść art. 70 § 2, 72 § 1 i 73 § 2 k.k.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego powinien też domagać się obciążenia oskarżonego kosztami działania tegoż pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym oraz obciążenia oskarżonego kosztami sądowymi.